

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

5. října 2020 *

„Hospodářská soutěž – Spojování podniků – Trh se šedým cementem v Chorvatsku – Rozhodnutí, kterým se prohlašuje spojení podniků za neslučitelné s vnitřním trhem a Dohodou o EHP – Dotčené podniky – Relevantní trh – Podstatná část vnitřního trhu – Posouzení účinků operace na hospodářskou soutěž – Závazky – Právo na obhajobu – Částečné postoupení vnitrostátním orgánům“

Ve věci T-380/17,

HeidelbergCement AG, se sídlem v Heidelbergu (Německo),

Schwenk Zement KG, se sídlem v Ulmu (Německo),

zastoupené U. Denzelem, C. von Köckritzem, P. Pichlerem, U. Soltészem, M. Raiblem a G. Weckerem, advokáty,

žalobkyně,

podporované

Duna-Dráva Cement Kft., se sídlem ve Váci (Maďarsko), zastoupenou C. Bánem a Á. Pappem, advokáty,

vedlejší účastníci,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Dawesem, H. Leupoldem a T. Vecchi, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise C (2017) 1650 final ze dne 5. dubna 2017, kterým se spojení podniků prohlašuje za neslučitelné s vnitřním trhem a Dohodou o EHP (věc M.7878 – HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia),

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení A. M. Collins, předseda, R. Barents (zpravodaj) a J. Passer, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Artemiou, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. října 2019,

* Jednací jazyk: angličtina.

vydává tento

Rozsudek¹

[omissis]

III. Právní otázky

[omissis]

B. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávných právních posouzení a zjevně nesprávných posouzení týkajících se definice významu spojení podniků pro celé Společenství

[omissis]

2. K věci samé

- 95 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise nemá pravomoc kontrolovat danou operaci, jelikož tato operace nemá ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení č. 139/2004 význam pro celé Společenství. Toto ustanovení zejména vyžaduje, aby každý z nejméně dvou dotčených podniků dosáhl obratu v rámci celé Unie ve výši nejméně 250 milionů eur. Po ukončení operace se přitom DDC stala nabyvatelkou svých přímých konkurentů, Cemex Croatia a Cemex Hungary. Dotčenými podniky jsou tedy tyto dva podniky jakožto cílové společnosti a DDC jako nabyvatelka. Komise tudíž neměla posuzovat obraty společností HeidelbergCement a Schwenk samostatně, ale měla je přičíst společnosti DDC. Vzhledem k tomu, že obraty cílových společností byly příliš nízké na to, aby bylo dosaženo prahových hodnot obrátů stanovených v nařízení č. 139/2004, mohla těchto prahových hodnot tedy individuálně dosáhnout pouze DDC a spojení nemělo význam pro celé Společenství.

[omissis]

a) K první části týkající se pojmu „dotčené podniky“

- 97 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že výklad konsolidovaného sdělení Komise k otázkám příslušnosti podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2008, C 95, s. 1, a oprava Úř. věst. 2009, C 43, s. 10; dále jen „konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti“) je v rozsahu, v němž se týká identifikace dotčených podniků v rámci nabytí kontroly společným podnikem, nesprávný. Žalobkyně, podporované společností DDC, vznášejí pět výtek na podporu tohoto tvrzení.
- 98 Před zkoumáním opodstatněnosti těchto výtek je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého takový plně funkční společný podnik, jako je DDC, musí být považován za „dotčený podnik“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení č. 139/2004, jelikož pojem „podnik“ v kontextu práva hospodářské soutěže odkazuje na samostatnou hospodářskou jednotku.
- 99 Zásady právní a hospodářské samostatnosti společností totiž nemohou v žádném případě znamenat, že společnost, která je společně vlastněna a ovládána dvěma dalšími společnostmi, nutně jedná na trhu samostatně pouze z toho důvodu, že má vlastní právní subjektivitu nebo vlastní hospodářské prostředky. Takový předpoklad by totiž zcela odhlížel od četných možností, které mají v praxi

1 – Jsou uvedeny pouze body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

takovéto mateřské společnosti, formálně či neformálně ovlivňovat chování jejich dceřiné společnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. května 2011, Elf Aquitaine v. Komise, T-299/08, EU:T:2011:217, bod 70).

1) K zohlednění hospodářské reality pro účely určení dotčených podniků

- 100 Žalobkyně tvrdí, že body 145 až 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti, které se týkají nabytí kontroly společným podnikem, neumožňují Komisi identifikovat dotčené podniky v jednotlivých případech tím, že prozkoumá hospodářskou realitu za účelem určení, kdo jsou skutečnými aktéry zamýšleného spojení. Identifikace dotčených podniků tak nemůže být výsledkem komplexních skutkových posouzení prováděných v jednotlivých případech. Výjimka je možná pouze tehdy, pokud je všem dotčeným subjektům zřejmé, že plně funkční společný podnik není dotčeným podnikem. Komise může zkoumat hospodářskou realitu pouze ve dvou případech. Zprv, pokud nabývací podniky používají „zastřešující společnost“, a sice společnost specificky založenou pro účely nabytí, a zadruhé v situacích zjevného obcházení práva, pokud je plně funkční společný podnik používán jako pouhý nástroj pro operaci, která je pro něj zcela irelevantní, a pokud je to všem dotčeným aktérům zřejmé.
- 101 Žalobkyně dodávají, že ze znění bodu 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti vyplývá, že značné zaangažování mateřských společností na operaci může sloužit jako ukazatel toho, že tyto mateřské společnosti používají společný podnik jako pouhý nástroj k akvizici, ale sama o sobě nestačí pro účely kvalifikace mateřských společností jako dotčených podniků.
- 102 Navíc účast mateřských společností může být považována za ukazatele použití společného podniku jako pouhého nástroje k akvizici pouze tehdy, pokud se tyto společnosti společně angažovaly v úvodní fázi, organizaci a financování dané operace a pokud všechny, nebo přinejmenším několik mateřských společností, takovou angažovanost prokazují.
- 103 Kromě toho žalobkyně tvrdí, že plně funkční společný podnik nemůže být kvalifikován jako pouhý nástroj, pokud má vlastní strategický zájem na spojení, a to i v případě, když i mateřské společnosti mohou mít širší vlastní strategický zájem na tomto spojení. Mateřské společnosti mohou být spojením dotčeny pouze v případě, že se nabytí netýká hospodářské činnosti plně funkčního společného podniku, ale slouží výlučně zájmům mateřských společností. Zájem společnosti DDC je v projednávaném případě konkretizován zejména jejími dřívějšími plánovanými akvizicemi, skutečností, že existuje po dlouhou dobu, že spojení nepřímo posiluje její přítomnost na trhu, skutečností, že byla přímým nabyvatelem společnosti Cemex Croatia, a skutečností, že se zúčastnila operace, která se jí přímo týká.
- 104 Podle společnosti DDC je cílem pojmu „dotčené podniky“ identifikovat podniky, které mají být zohledněny při posouzení, zda spojení musí být oznámeno v rámci nařízení č. 139/2004, či nikoliv. Z tohoto důvodu musí být tento pojem vykládán striktně a předvídatelně. Nemůže proto záviset na způsobu, jakým je proces nabytí iniciován nebo organizován, ani na způsobu, jímž se vyvíjí, a ani na posouzení údajné hospodářské reality Komise. Výjimka může existovat pouze tehdy, pokud je jasné prokázáno, že řízení cílové společnosti a její konkurenční strategie nebudou po uskutečnění operace určovány nabývací společností nebo že z této operace bude mít prospěch výlučně jiná společnost než přímý nabyvatel.
- 105 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že čl. 1 odst. 2 nařízení č. 139/2004 neobsahuje definici pojmu „dotčené podniky“. Nicméně výklad tohoto pojmu při operacích, při nichž společný podnik nabude kontrolu nad jinou společností, je předmětem bodů 145 až 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti.

- 106 Podle bodu 145 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti platí, že zatímco dotčeným podnikem je v zásadě společný podnik, který se bezprostředně podílí na nabytí kontroly, mohou se vyskytnout případy, za nichž podniky založí „zastřešující“ společnosti a dotčenými podniky jsou pak jednotlivé mateřské společnosti. V tomto případě Komise zkoumá hospodářskou realitu operace za účelem identifikace dotčených podniků.
- 107 V tomto kontextu bod 146 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti upřesňuje, že je-li nabyvatelem plně funkční společný podnik, který vykazuje výše uvedené znaky a je již činný na témže trhu, bude Komise za dotčený podnik považovat tento společný podnik a cílový podnik (a nikoli mateřské společnosti společného podniku).
- 108 Bod 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti zní takto:
- „Pokud lze naopak považovat společný podnik za pouhý nástroj mateřských společností k nabývání, bude Komise namísto společného podniku považovat za dotčený podnik všechny mateřské společnosti a cílový podnik. Tak tomu bude zejména v případě, kdy je společný podnik zakládán speciálně k účelu nabytí cílového podniku, nebo ještě nezačal vykonávat podnikatelskou činnost, pokud stávající společný podnik není výše popsáným plně funkčním společným podnikem nebo pokud společný podnik představuje vlastně sdružení podniků. Totéž platí, jestliže lze na základě určitých indicií prokázat, že subjekty provádějícími transakci jsou ve skutečnosti samy mateřské společnosti. K těmto indiciím může například patřit značné zaangažování mateřských společností v úvodní fázi, organizaci a financování dané transakce. V uvedených případech se za dotčené podniky považují mateřské společnosti.“
- 109 Argumenty žalobkyn a společnosti DDC je třeba zkoumat ve světle těchto úvah.
- 110 Zprv je výklad navrhovaný žalobkyněmi a DDC spočívající v popření možnosti Komise zohlednit hospodářskou realitu, s výjimkou případů, které uvedly, musí být odmítnut.
- 111 Především tyto výklady neznamenají nic jiného, než že je zcela popírána relevance vazeb, které mohou existovat mezi plně funkčním společným podnikem a jeho mateřskými společnostmi, pro účely použití nařízení č. 139/2004, s výjimkou případů identifikovaných žalobkyněmi a společnostmi DDC. Tak tomu přitom není.
- 112 Je totiž třeba připomenout, že bylo rozhodnuto, že skutečnost, že společný podnik je plně funkční, a tedy z funkčního hlediska hospodářsky samostatný, neznamená, že by byl samostatný při přijímání svých strategických rozhodnutí. Opačný závěr by vedl k situaci, že by nad „společným podnikem“ nikdy neexistovala společná kontrola, pokud by byl hospodářsky samostatný (obdobně viz rozsudek ze dne 23. února 2006, Cementbouw Handel & Industrie v. Komise, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 62).
- 113 Je tedy vyloučeno, aby zásadní otázka, formulovaná v intencích bodu 145 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti, týkající se určení okolností, za nichž musí být společný podnik považován za dotčený podnik, byla omezena na případy uvedené žalobkyněmi a společnostmi DDC.
- 114 Dále výklad žalobkyn a společnosti DDC vede rovněž k popření skutečnosti, že nepřímé vazby mezi mateřskými společnostmi a společným podnikem mohou mít dopad na soutěžní jednání takto propojených podniků na některých trzích.
- 115 V rámci výkonu společné kontroly společného podniku se přitom mateřské společnosti tohoto podniku budou muset nezbytně dohodnout na jeho obchodním řízení a do určité míry na vlastním postavení vůči společnému podniku na některých trzích. Z toho vyplývá, že existence takových nepřímých hospodářských a strukturálních vazeb představuje skutečnost, kterou je třeba zohlednit v rámci posouzení spojení podniků ve smyslu nařízení o spojování (rozsudek ze dne 8. července 2003, Verband der freien Rohrwerke a další v. Komise, T-374/00, EU:T:2003:188, body 173 a 174).

- 116 Z výše uvedeného vyplývá, že k zajištění účinnosti kontroly spojování podniků se jeví jako nezbytné zohlednit hospodářskou realitu skutečných aktérů spojení v závislosti na právních a skutkových okolnostech vlastních každému případu. Určení dotčených podniků je tak nutně spojeno se způsobem, jakým byl proces nabytí iniciován, organizován a financován v každém jednotlivém případě.
- 117 Z druhého výklad bodu 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti zastávaný žalobkyněmi a společnostmi DDC musí být rovněž odmítnut.
- 118 V první řadě ze znění tohoto bodu vyplývá, že použití plně funkčního společného podniku jako pouhého nástroje k akvizici není jediným případem, kdy lze mateřské společnosti kvalifikovat jako dotčené podniky.
- 119 Druhá věta tohoto bodu totiž uvádí různé příklady situací, kdy plně funkční společný podnik může být považován za pouhý nástroj k akvizici. To vyplývá z použití formulace „tak tomu bude zejména v případě“. Naproti tomu situace, ve které „lze na základě určitých indicií prokázat, že subjekty provádějící transakci jsou ve skutečnosti samy mateřské společnosti“, je uvedena samostatně v následující větě. Tento posledně uvedený případ je tedy třeba odlišit od situací, ve kterých může být plně funkční společný podnik považován za pouhý nástroj k akvizici.
- 120 Navíc anglické znění poslední věty bodu 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti používá výraz „in those cases“ v množném čísle, a nikoli v jednotném čísle, když odkazuje na případy, kdy mateřské společnosti mohou být považovány za „dotčené podniky“ namísto jejich plně funkčního společného podniku. To potvrzuje, že existuje několik případů, kdy jsou mateřské společnosti považovány za „dotčené podniky“.
- 121 Dále ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že „indicie“, které „prokazují“, že „subjekty provádějící transakci jsou ve skutečnosti samy mateřské společnosti“ a které jsou jako takové vyjmenovány, a sice „značné zaangažování mateřských společností v úvodní fázi, organizaci a financování dané transakce“, netvoří taxativní výčet případů. To vyplývá z použití výrazu „on citera ainsi (k těmto indiciím může například patřit)“ ve francouzské verzi, výrazu „these elements may include“ v anglické verzi a výrazu „kan een factor zijn“ v nizozemské verzi.
- 122 Za účelem zohlednění hospodářské reality je totiž třeba zohlednit všechny relevantní skutečnosti umožňující určit, kdo jsou skuteční aktéři operace. Značné zaangažování mateřských společností na operaci tak lze vyvodit z celkového souboru shodujících se důkazů, i když žádný z těchto důkazů posuzovaných samostatně nepostačuje k „odhalení roušky“ ohledně reality operace.
- 123 Jinými slovy, bod 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti uvádí dva případy, a sice případ, kdy je společný podnik používán jako pouhý nástroj, nebo alternativně případ, kdy jsou mateřské společnosti skutečnými aktéry operace. V tomto ohledu uvedené ustanovení uvádí různé příklady vztahující se k oběma těmto případům, a to demonstrativně.
- 124 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně a DDC, lze tedy konstatovat, že mateřské společnosti jsou dotčenými podniky nejen tehdy, když používají „zastřešující společnost“ k akvizici nebo v případech obcházení práva, nýbrž i tehdy, když jsou skutečnými aktéry operace. Je třeba upřesnit, že v projednávaném případě měla Komise za to, že operace spadá pod druhý případ, a nikoli pod první případ, jak patrně žalobkyně naznačují na některých místech ve svých písemnostech.
- 125 Zatřetí, pokud jde o argument, podle kterého plně funkční společný podnik nemůže být kvalifikován jako pouhý nástroj, pokud má vlastní zájem na operaci, musí být tento argument odmítnut jako irelevantní, neboť – jak bylo uvedeno v bodě 124 výše – Komise měla za to, že tato operace spadá pod druhý případ, o němž hovoří bod 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti. V každém případě skutečnost, že plně funkční společný podnik může mít vlastní strategický zájem na spojení,

nemůže bránit tomu, aby mateřské společnosti byly kvalifikovány jako dotčené podniky, když jsou skutečnými aktéry operace, zejména s ohledem na jejich značné zaangažování v úvodní fázi, organizaci a financování dané operace.

126 Argumenty žalobkyně a společnosti DDC je tudíž třeba odmítnout.

2) K zásadě právní jistoty

127 Žalobkyně tvrdí, že přístup Komise spočívající v zohlednění hospodářské reality v jednotlivých případech porušuje zásadu právní jistoty. Pojem „dotčené podniky“ má totiž bezprostřední dopad na použitelnost povinnosti pozastavit spojení a na riziko případných pokut v případě porušení této povinnosti. Na straně nabyvatele přitom mateřská společnost plně funkčního společného podniku nemusí nutně vědět o rozsahu účasti druhé mateřské společnosti. Stejně tak cílový podnik a prodávající zpravidla nejsou schopni identifikovat dotčené podniky na straně nabyvatele, jelikož nemusí nutně vědět o míře angažovanosti mateřských společností a plně funkčního společného podniku na organizaci a financování spojení. A i kdyby tomu tak bylo, dotčené podniky nemohou před uskutečněním operace posoudit, zda je tato míra angažovanosti dostatečná k tomu, aby bylo možné dospět k závěru, že mateřské společnosti jsou dotčenými podniky. Nejistota vyvolaná touto situací je nepřijatelná.

128 Podle žalobkyně musí dotčené podniky před oznámením každého plánovaného spojení konzultovat Komisi, aby se seznámily s jejím názorem. Ani taková konzultace však neposkytuje právní jistotu, jelikož odpovědi GR pro hospodářskou soutěž na žádosti o konzultaci nejsou závazné, a v nedávných věcech Komise dokonce odmítla poskytnout písemnou odpověď.

129 Výtku vycházející z porušení zásady právní jistoty vznesenou žalobkyněmi je třeba zamítnout.

130 Zásada právní jistoty, která je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby právní normy byly jasné, přesné a s předvídatelnými účinky, tak aby se dotčené osoby mohly orientovat v právních stavech a vztazích, které vyplývají z právního řádu Unie (rozsudek ze dne 8. prosince 2011, France Télécom v. Komise, C-81/10 P, EU:C:2011:811, bod 100). Nicméně jelikož každé právní normě je vlastní určitý stupeň nejistoty, pokud jde o její smysl a působnost, je třeba zkoumat, zda je dotčená právní norma stížena takovou nejednoznačností, která by bránila tomu, aby jednotlivci mohli s dostatečnou jistotou rozptýlit případné pochybnosti o působnosti nebo smyslu této normy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. dubna 2005, Belgie v. Komise, C-110/03, EU:C:2005:223, body 30 a 31). V tomto ohledu nelze tyto požadavky chápat tak, že ukládají, aby norma, jež používá abstraktní právní pojem, uváděla jednotlivé konkrétní situace, ve kterých se tento pojem uplatní, jelikož normotvůrce je nemůže předem všechny určit (rozsudek ze dne 20. července 2017, Marco Tronchetti Provera a další, C-206/16, EU:C:2017:572, bod 42).

131 V projednávané věci nelze určit, zda žalobkyně svým tvrzením, podle kterého konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti Komisi neumožňuje „přezkoumat hospodářskou realitu“, kdy to považuje za vhodné, a „určit, kdo jsou skutečnými aktéry operace“ v každém jednotlivém případě, hodlají uplatňovat nejasnost, nepřesnost nebo nepředvídatelnost bodů 145 až 147 uvedeného sdělení, nebo jejich použití Komisí v projednávané věci. Je tedy třeba zkoumat, zda samotné konsolidované sdělení k otázkám příslušnosti nebo jeho provedení Komisí vyvolalo nejednoznačnost, která je v rozporu se zásadou právní jistoty.

132 Z bodů 1 a 4 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti vyplývá, že toto sdělení bylo přijato v zájmu zajištění transparentnosti, předvídatelnosti a právní jistoty kroků činěných Komisí (obdobně viz rozsudky ze dne 30. května 2013, Komise v. Švédsko, C-270/11, EU:C:2013:339, bod 41, a ze dne 12. února 2014, Beco v. Komise, T-81/12, EU:T:2014:71, bod 70).

- 133 Body 145 až 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti byly tedy přijaty zejména za účelem zajištění právní jistoty. Mimoto tato ustanovení nevydávají rozporné signály, pokud jde o postup Komise k určení podniků dotčených spojením. Umožňují jak mateřským společností plně funkčního společného podniku, tak prodávajícímu a jeho cílovému podniku určit dotčené podniky, jelikož tyto podniky budou v rámci jednání o spojení nutně seznámeny s mírou účasti mateřských společností společného podniku, jak tvrdí Komise. V případě pochybností mohou účastníci spojení vždy požádat o informace od dotčené společnosti, pokud jde o míru její účasti na operaci.
- 134 Mimoto jako hospodářské subjekty postupující s řádnou péčí, a zejména jako odborníci, kteří jsou zvyklí, že musejí při výkonu svého povolání prokazovat značnou obezřetnost, mohou účastníci spojení rovněž v případě potřeby využít odborného poradenství pro posouzení důsledků, které mohou vyplývat z použití bodů 145 až 147 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti.
- 135 Kromě toho mají účastníci spojení vždy možnost kontaktovat útvary Komise, aby získali neformální vodítka k podnikům dotčeným operací. V této souvislosti žalobkyně neupřesňuje, v jakých nedávných věcech Komise podle jejich slov odmítla poskytnout takovou odpověď.
- 136 I okolnosti projednávané věci odporují tvrzením žalobkyň, neboť jak vyplývá z bodů 14 a 16 výše, DDC dne 20. srpna 2015 požádala o takovou odpověď a dne 13. listopadu 2015 ji obdržela. Navíc stanovisko GR pro hospodářskou soutěž uvedené v jeho dopise ze dne 13. listopadu 2015 identifikující žalobkyně jako dotčené podniky je totožné s postojem, který byl nakonec zaujat v napadeném rozhodnutí. Ačkoli tento dopis uvádí, že není rozhodnutím Komise, žalobkyně neprokazují, že konzultace s Komisí jim jakožto hospodářským subjektům postupujícím s řádnou péčí zabránila rozptýlit případné pochybnosti, které mohly mít ohledně oznamovací povinnosti v projednávaném případě.

[omissis]

3) K rozšíření pravomocí Komise

[omissis]

- 140 Je třeba uvést, že úvaha žalobkyň, podle které výklad Komise umožňuje zahrnout do její pravomoci spojení podniků, která mají dopad na malou část členského státu a která nejsou relevantní pro přeshraniční obchod na vnitřním trhu, spočívá na chybném předpokladu. Podle čl. 1 odst. 2 poslední části věty nařízení č. 139/2004 totiž spojení podniků nemá význam pro celé Společenství, i když je dosaženo prahových hodnot obratu, pokud každý z dotčených podniků dosáhne více než dvou třetin svého celkového obratu v rámci celé Unie v jednom a též členském státě. Navíc žalobkyně patrně směřují hospodářský rozměr spojení a jeho účinky na podstatnou část trhu, neboť otázka, zda operace významně narušuje účinnou hospodářskou soutěž na podstatné části trhu, spadá do oblasti meritorního posouzení hospodářské soutěže (viz bod 359 a následující níže).
- 141 Argument žalobkyň je tudíž třeba odmítnout.
- 4) K záměru mateřských společností
- 142 Žalobkyně tvrdí, že stanovisko Komise v napadeném rozhodnutí o konsolidovaném sdělení k otázkám příslušnosti podmiňuje použitelnost nařízení č. 139/2004 subjektivními skutečnostmi, což je v rozporu s judikaturou Tribunálu.
- 143 Argument žalobkyň je třeba odmítnout.

144 V tomto ohledu nemohou žalobkyně vyvozovat žádný užitečný argument z bodu 129 rozsudku ze dne 21. září 2005, EDP v. Komise (T-87/05, EU:T:2005:333). I když tento bod uvádí, že použitelnost dřívějšího nařízení o kontrole spojování podniků nemůže záviset na záměru stran spojení, netýká se identifikace dotčených podniků, ale omezuje se na prokázání toho, že pouhá skutečnost, že strany oznámily spojení, neznamená, že se použije nařízení o kontrole spojování podniků.

5) *K cílům a struktuře nařízení č. 139/2004*

145 Společnost DDC tvrdí, že i když nařízení č. 139/2004 nedefinuje pojem „dotčené podniky“, jeho cíle a struktura jeho čl. 5 odst. 4 poskytují vodítka ke způsobu, jakým je třeba tento pojem vykládat.

146 Zaprvé z cíle sledovaného nařízením v bodě 8 jeho odůvodnění v podstatě vyplývá, že dotčenými podniky jsou podniky účastníci se přímo spojení. Pro posouzení účinků spojení podniků je tak třeba určit, která společnost bude kontrolovat činnosti cílových společností, rozhodne o jejich soutěžní strategii a ponese její hospodářské důsledky. Zpravidla je nezbytné, aby se dotčené podniky nacházely na obou stranách operace, jinak by Komise musela zkoumat každé malé nabytí cílových podniků společnými podniky velkých nadnárodních společností. Výjimka může existovat pouze tehdy, pokud řízení cílové společnosti a její soutěžní strategie nejsou určovány nabyvatelem nebo pokud má z operace prospěch výlučně jiná společnost. Míra účasti mateřské společnosti nabyvatele v úvodní fázi, organizaci a financování není podle společnosti DDC relevantní.

147 Zadruhé z rozlišování, které činí čl. 5 odst. 4 písm. a) a c) nařízení č. 139/2004, mezi dotčeným podnikem na jedné straně a podniky, které dotčený podnik kontrolují, na druhé straně, vyplývá, že toto nařízení nepočítá s tím, že by akcionáři ovládající společnost mohli být považováni za dotčené podniky. Výjimky mohou existovat, pokud je jasné prokázáno, že se určitá operace netýká přímo nabývajících společností. V opačném případě by byl čl. 5 odst. 4 písm. c) uvedeného nařízení nadbytečný.

148 Úvahu společnosti DDC je třeba odmítnout.

149 Zaprvé, jak správně uvádí Komise, není nezbytné, aby se dotčené podniky, jejichž obrat překračuje stanovené prahové hodnoty, nacházely na obou stranách operace, jelikož článek 1 nařízení č. 139/2004 nezmiňuje „nabyvatele a cílový podnik“, ale „nejméně dva dotčené podniky“.

150 Kromě toho je třeba připomenout, že podobně podle bodu 140 konsolidovaného sdělení k otázkám příslušnosti v případě, že dvě společnosti získají společnou kontrolu nad již existující společností, jsou dotčenými podniky každá ze společností, které získávají společnou kontrolu, a cílová společnost.

151 Zadruhé čl. 5 odst. 4 písm. c) nařízení č. 139/2004 pouze stanoví, že celkový obrat dotčeného podniku musí zahrnovat obrat podniků, které mají v dotčeném podniku určitá práva nebo pravomoci, aniž by to bránilo tomu, aby v některých případech podniky ovládající jiné podniky mohly být samy považovány za dotčené podniky.

152 Z výše uvedeného vyplývá, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

[omissis]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **HeidelbergCement AG a Schwenk Zement KG ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) **Duna-Dráva Cement Kft. ponese vlastní náklady řízení související s návrhem na vstup vedlejšího účastníka do řízení.**

Collins

Barents

Passer

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. října 2020.

Podpisy.